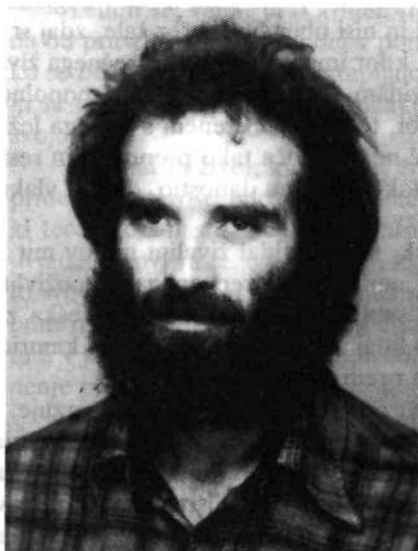


In ko je mimo,  
se vedno spozabim,  
kot da bi bile vse deske,  
vsi mostovi  
pod mano, pred mano  
trdni in varni.

## Štirje letni časi

(Izpiski iz knjige v nastajanju: Mlin ob nevidni reki)



Vlado  
Šav

1

Iz Kopa sem se vrnil kasno popoldne, ujel še toliko svetlobe; da sem nakrmil in uredil živali po razdelkih pa zakuril ogenj. Jutri bom pomolzel tri ovce, ki imajo že velike jagenjčke, in naredil prvi sir.

S tem Koprom je prav čudno. Neučakan greš v mesto, ko pa si tam, ne veš, kaj bi tam počel in kam bi se del. Komaj opraviš najnujnej-

še, že nestrpno hitiš nazaj v Istro. Morda je v človekovi naravi, da »dere na kup«, čeprav se na tem kupu potem nič posebnega ne dogaja. Tako se mi zdi, da bo ves dobiček, ki sem ga nocoj prinesel iz mesta, le gripa. Mrazi me kljub kožuhi in v čelu stiska. Morda pa je vse to le od burje, ki me je prepihala na poti iz boršta. Mimogrede sem nabral nekaj zapuščenega radiča in si ga za večerjo naredil s krompirjem. Zdi se mi, da bi ob tem lahko živel vso zimo.

Če bi me kdo od »neposvečenih« videl in slišal, kako včasih, rahlo okajen ali pa tudi ne, plešem, pojem ali tulim pod zvezdnatim nebom ali v kuhinji, bi se prekrizal, če bi bil veren, sicer pa morda zavrtel številko kakšnega centra za uravnovešanje. Nihče pa se ne bi najbrž vprašal, če taki pračloveški glasovi morda ne ječijo tudi v njegovih globinah. Mesto že vnaprej onemogoča določene reči. Če stopiš iz hiše – kje so trave in drevesa? Če pogledaš kvišku – kje so zvezde? Če bi rad zavriskal, je vsenaokrog dvajset sosedov. Eni bi rekli: saj lahko skačeš po stezi za trim in

poješ v občinskem zboru! Pa odgovorjam: Jok! Najbrž še veš ne, kako pomembno je narediti nekaj prav v tistem trenutku, ko vznikne potreba. Ni naše življenje nenehno odlaganje nečesa, kar bi nas tisti trenutek resnično osrečilo? A ti drobni, pa tako pomembni vzgibi, te male radosti, osebne potrebe, so prav lahko pokvarljivo blago. Ljudje so namreč vajeni tako: Evo ti postlane postelje in zaspil! Evo pogrnjene mize in jej! Povlečem te za rokav v gostilno pa pij, kadi in pripoveduj šale! Da, tako navadno delamo in v to nas vpeljujejo že naši starši, zato tako malo ljudi ve, kje njihovo resnično sonce »gori gre«. Tako se navadimo živeti mimo našega bistva, naše resnične narave.

Žajbelj leži kot mrtev tik ob peči. Potipam mu hrbet – saj se bo živ scvrl! Ali tudi on pogreša toplote? Blagor mu v njegovi mačji nirvani! – Ti mali Žajbelj, objemaje zadnje tačke s prednjimi, ležeč v negibnem zadovoljstvu in spokojnosti, da kar si in nisi obenem – brez šale, zdaj si moj živalski guru, učiš mene in vsakogar, kdor ima oči, o bistvu srečnega življenja. Saj ti zdaj jaz, človeško bitje, zavidam tvojo brezmadežno, popolno predanost toploti. Kadarkoli se mi zljubi, te lahko preženem s tvojega ležišča, vendar mi vsa moja človeška premoč ne omogoča tako preprosto in resnično kakor ti ležati ob peči in se greti s tako popolno danostjo, da niti vlakno telesa ne najmanjši delček duše nista izvzeta.

Najbrž nisem prvi človek, ki je zavidal živalim njihov mir in zadovoljstvo. Ni morda temu vzrok nemožnost prepoznavati in oživljati človeške živalce, ki jo vsakdo nosi v sebi? Naj ostane tvoja človeška zavest, tvoja vednost – a pusti tudi njo, da kdaj prileze iz svoje skrivne kamrice in se kdaj sprehodi in napleše po tvojih premrlih udih.

Tako hladno je v tej zvezdnati noči, da v nosu zmrzuje. Kuhinja se zaradi mnogih špranj le počasi ogreva. Ko si nalivam žganja v čaj, se spomnim očetovega nauka: »Daj si šnopsa v čaj, strela tvoja, Ladek, daj si šnopsa, da ne dobiš gripe!« Nekoč, ko je bil posebno dobre volje, mi je rekel: »Ko umrem, dajte mi na grob flašo 'črne župe', gor h glavi!« Najbrž bom nekega dne, ko me ne bo nihče videl, zares ulil na njegov grob malo našega črnega vina. Kje v Afriki ali morda že v Srbiji bi bilo to čisto normalno, pri nas pa bi te gotovo imeli za prismuknjeneža. Le rožice so dovoljene, pa tiste kovinske ploščice s številkami morajo biti vedno dobro vidne. No, do sedaj se ni še nihče glasno obregnil obme, če kdaj ob grobu staršev sedem na kamen in si našgem pipo. Včasih moram namreč tudi tja, a nikoli zaradi dolžnosti. Gledam na morje, avtomobil spodaj hitijo sem in tja – tukaj pa mir in maestral tiho pregibava vrhove cipres na temno modrem nebu. Pomladi se po njih spreletavajo in snubijo grlice; in če si tam ob kasnem popoldanskem soncu, lahko v plešočih rojih razločiš sleherno enodnevnico. Da, tam je mir, izmiritev slehernih vročičnih hotenj in bridkih udarcev. Pride čas, potreba, klic, in mu sledim tja, kjer se počasi raztapljata v svet dva človeka, čigar živi celici sta se združili v nov, edinstven splet in razmnožili v moj organizem, ki zdaj kot njun živi podaljšek gleda ta lepi svet.

Kuhinja je zdaj prijetno topel prostorček pod ledeno sijočim svodom

nočnega neba. Malo bom še posedel za mizo, dokler mi veke ne klonejo, potlej pa zlezem med deke. Maček je že tam.

Ogenj plapola. Še nekaj se mi je navezalo na gornje misli: nikoli ni bilo slišati, da se je komu zmešalo zaradi plesanja – od premišljevanja, pisanja pa že marsikomu. Kroženje miselnih tokov pomeni namreč kolobarjenje človekove energije znotraj samega sebe – in ali ni norost zgolj popolna zaprtost vase, v svoj notranji svet?

Od reke prihajajo cvileči glasovi: led se lomi.

## 2

Temni se, tanki prvi krajec stoji na zahodnem nebu. Obide me misel, da bo prav tako nežno lebdel v pomladnem somraku nad dolino tudi takrat, ko se bo moje telo nekje raztapljalo v zemljo. Ta otožni občutek minljivosti, ki se te loti, ko ga najmanj pričakuješ in ki ga vsakdo doživlja in izraža po svoje...

Da, rad bi živel, kar naprej živel na tem lepem svetu. Ne vem, morda pridejo na starost, pod smrt drugačna spoznanja, izmirjenja s tokom narave, ki teče skozi nas in ob svojem času uplahne kot mirovanje vala, preden se dvigne k novi rasti. Morda bom kdaj s prizanesljivim nasmeškom gledal na to svoje pisanje, kakor zdaj gledam na kakšen svoj gimnazijski spis. Vendar bom najbrž tudi v teh vrsticah čutil neko obdobje samega sebe, kot čutim tudi v tistih zaletavih pubertetniških stavkih neko svoje trajno bistvo, hrepenenje po novem, resničnejšem, toplejšem življenju.

Noč je posuta z zvezdami in rezko hladna. Kot vsako pomlad sem tudi nocoj prižgal ob reki svečo v spomin na materin rojstni dan. Ko sem zrl v brezdanje veselje, me je obšlo, da je moja naloga kazati ljudem ta veliki svet, govoriti, peti, plesati o svetu in svetem... Tu je izvor moje moči, sreče, radosti... Ko se ti veselje čisto približa, nekateri začutijo grozo pred njegovo ogromnostjo, jaz pa vedno le zanos, mrščavico, topotanje srca. Pravkar mi je bilo tako, kot da sedim na robu prepada, pred nogami le črna praznina in žareče zvezde...

Ko sem zjutraj stopil skozi kuhinjska vrata na plano, v čisto, sončno pomladansko jutro, sem doživel močno občutje nečesa, kar bi lahko morda najlepše poimenoval z imenom »svoboda«: tvoje življenje uglašeno s teboj, odvisno od tebe, del tebe, mirni svet ti je na voljo, da stopiš vanj in v njem uresničuješ svoje življenje, svoje ure in dneve, kakor vrtnica, ki se osiplje. Kako bi bilo lepo na tem svetu, če bi ljudje pogosteje živeli tako svobodo, tako odprtost vseh možnosti. A kako zbuditi v drugemu dovolj močno hrepenenje po tem? Kajti če človek le pokuka čez rob vajenosti, se že dvigneta pred njim gozd strahu pred neznanim in dvom o lastni zmožnosti.

Ob poseganju v naravo delaš s svojo okorno človeško pametjo pogosto škodo, celo ob dobronamernosti. Pogledal sem v kokljino gnezdo, dve jajci sta se mi zdeli zavrženi, hladni. Pobral sem ju, eno odprl in videl, da je v njem živ piščanček. Odneseš sem drugo nazaj v gnezdo in ga poskusil

poriniti pod kokljo, ki se je v tem vrnila. Ob prerivanju je zdrobila še eno jajce... – Ali pa če pomislim na našega očeta: Na starost se mu je naredila na očesu mrena in po naši zdravi pameti naj bi si jo dal operirati. Stari se je na vse načine otepal bolnice. Ko smo ga malone na silo zvezli na operacijo, se je po nekaj tednih tistih belih sob in odrezavih strežnic vrnil docela spremenjen, sicer s čistim očesom, a upognjen, siv, brezvoljen. Odšel je kot star, hrupen istrski silak in se vrnil kot zlomljena reva. Tako je s tem našim razsvetljenim higienizmom.

Ljudje si ne znajo predstavljati, da bi življenje lahko teklo drugače, kot so ga vajeni. Neizbežno se jim zdi suvanje s komolci, postavljanje in izogibanje ukanam. Samoumevno se jim zdi, da mora biti svet razkosan na države in parcele, preprežen s cestami in daljnovodi, zglodan z rudniki in kamnolomi, posejan s čadastimi mesti in delavskimi revirji.

To grozljivo mrgolenje ravnodušne množice človeških bitij, ki ne vedo ne za čudovitost planeta, katerega del so, ne za čudežnost lastnega bitja. Gledajo, pa ne vidijo, poslušajo, pa ne slišijo.

Tvoja topa nebržnost, človek množice, je vlakno v nevidni zanki, ki polagoma zateza vrat človeštva.

Se ti zdim prečrn, prekrut? – Ni več časa, dragi moj, da bi še dalje kadili drug drugemu in se spodbudno tapljali po ramenih. Že zdavnaj je odcingljal prvi alarm in zamežikala prva rdeča lučka. Zdaj bo treba nekaj **STORITI**.

Noč. Od dlani, spuščениh na stegna, se širi vonj po oslih. Tišina je globoka. Zravnano šumenje reke in drobno tiktakanje žerjavice v peči. Plamena sveč stojita kot rumena nožka. Le kadar pišem, vzdrtita. Široko odprte oči drsijo po zidovih, podu, predmetih...

Zunaj je prava poletna noč, topla, z bliskavico, kresnicami in lajajočim srnjakom na hribu. V zraku je vznemirjenost, Bučko besno laja čez Drago-njo. Zdi se, kot da živali lazijo naokrog in iščejo druga drugo, da bi se ljubile, borile ali požrle. Morda tudi zato, ker smo blizu polne lune.

Sveže sončno jutro je, takih je le nekaj v letu. Ob zori je treskalo in deževalo, zdaj pa je nebo temno modro, na njej se riše zelenilo drevesnih krošenj. Pred hišo nihajo v lahnem vetriču grmi s kapljami orošenih, razcvetelih rožnih popkov.

Ponoči sem nekoč prebudil. Enkrat z zelo močno zavestjo o goli resničnosti telesa, življenja, sveta... da je vse obenem, vse eno. Morda bodo taka ostrá čutenja resničnosti nekoč običajno stanje zavesti ljudi. Morda sem v primerjavi z njimi kot neandertalec, ki je, strmeč iz svoje zakajene votline, za trenutek ujel občutje, da je, da obstaja. To, kar je zdaj nam tako samoumevno...

Včasih se človek jasno zaveda, da je z njegovim življenjem nekaj narobe. Toda namesto da bi dopustil, da se mu skozi obdobje krize vprašanja razsvetlijo, se navadno mučni proces ozaveščanja prekine, preusmeri s tem ali onim pravilom, razvedrilom, užitkom, pogosto kar z omamljanjem. Toda z odrievanjem nerešeno še ne neha obstajati. Kot temen nevihtni

oblak pogrmeva za obzorjem njegovega vsakdana. In zato se ne more v svojem življenju ničesar zares veseliti.

Gledam velikega komarja, kako se pase na vlažni bilki. V naravi nihče ne pogine od lakote: ali je ali pa ga jedo drugi. Zares, nihče ne seje in ne žanje, vendar vse živi. V mitičnem paradizu smo baje tako živeli tudi mi. Najbrž je to spomin na tiste čase, ko smo se človečnjaki še sukali po naši pradomovini tam okoli ekvatorja. Kar se tiče brezdelnega preživljanja je tako še zdaj recimo med Indijanci ob Amazonki. Sicer pa tudi tam ni popoln raj: skladovnice lesa, ki obdajajo naselja, ne služijo samo za kurjavo ampak tudi kot zaščita pred puščicami presenečenja. Nikoli niso gotovi, če kdo ne šari po grmovju za bivališči, živijo dokaj napeto. Zato se med sabo tudi pogosto sprejo in stepejo. Konec koncev je bil in je vedno *sočlovek* tisti, ki ti preprečuje mirno uživanje tvojega »paradiža«. In ti njemu, seveda.

Nebo je skoraj popolnoma jasno in veter piha – najboljšo vreme za košnjo in sušenje sena. Še cigareto pokadim, pa zaviham rokave. Po dolgem času se zopet čutim do ušes polnega energije in spet se po meni oglašča radostni klic: »La vie est belle!« Akacije v vetru mešajo svoje krošnje ena v drugo, podobne algam ob butajočem obrežju. Čez nebo bežijo majhni oblaki. Ne vidim jih, le njihove sence naglo zastirajo in odstirajo svetlobo pred vrati, podobne nagajivim otroškim dlanem. Skozi na stečaj odprta vrata kuhinje vdira v prostor bohotno zelenilo drevja in skozi okno rdečina cvetočega grma drobnih vrtnic. Po istrsko se mu pravi rožar. Do včeraj je še kot težak, rdeč slap padal prek okenske rešetke, potem pa sem ga podprl s palicami, da je nastala senčnata strešica. Pod njo bom med poldansko žarino pokadil cigareto ali posrebal kavo. Da se me le ne bi znova polastilo tisto pohotno načrtovanje košnje »desetin kvintalov sena« in bi me prepoteno garanje spet ne odložilo kje kakor otopelo lutko. Vseskozi se moram zavedati te svoje slabosti in kljub skušnjavam delati le toliko, kolikor je nujno potrebno in kolikor mi je še v zadovoljstvo. Da, pohlep, »greed«, do česarkoli – to je poleg jeze eden najglobljih človekovih grobov.

Glej v prahu črva, ki ga robkajo mravlje,  
glej trhlo deblo, ležeče v mahu  
– smrt je navzoča povsod,  
kot je povsod prisotno tudi rojevanje  
v tem prastarem in večno mladem svetu.

Zalajali so psi. Prišel je Giovanin s sekiro pod pazduho in živo ribo v pesti. »San pršu usíc anu druo za taparišče...« V resnici pa je prišel gledat, če bo letos kaj rib. »Jemaš kášun bat?« – Nimam. Možak bi začel kar takoj nabijati po škrlah nizke Dragonje.

Pride julij, pride Giovanin lovit ribe. Preprosti ljudje se držijo vedno istih poti, kot živali. Ob vsej svoji vitalnosti in miru so bitja narave zelo konzervativna. Vendar človekove narave ni enačiti s ponavljajočo se ploščo živalskega bratstva. Človekova narava je s svojo neprevidljivo ustvarjalno

svobodo njegova sreča in prekletstvo, zdaj veter, ki veje, koder hoče, zdaj zlohotni vihar, porivajoč ga v prepad, ki si ga je sam izkopal.

Pred nami, posamezniki in družbo, je možnost različnih dejanj, ciljev, vrednot. Za katere se bomo odločili?

*Umetnost razločevanja.*

4

Dežuje v noč.

Premišljujem o svojem zanesenem pisanju in ga skušam vstaviti v realne okvire ljudi na hribih okoli moje doline, kmete, ki pravkar večerjajo svojo polento z radičem ali kolcaje boljčijo v vsakršne TV programe, ob kozarcih in kozarčkih tekočih jesenskih pridelkov. V oštarijah padajo karte skozi hrapavo klicanje pivcev, po obalnih barih drobno črno-beli natakari skozi diskretno svetlobo in glasbo, raznašajo pladnje z aperitivi in kapučini skrbno obritim gospodom domačega in tujega porekla z njihovimi, pred ogledali skrbno dodelanimi družicami. Dijaki se gulijo za jutrišnje spraševanje, morda kateri celo bere dobro knjigo in posluša dobro glasbo... V človeka je tako težko pokukati (tudi zaradi tvoje slabovidnosti!), mimogrede obupaš nad vsem človeškim rodом in te prav vznak vrže, ko nekje nenadoma zagledaš nekaj toplega.

Tako me je recimo »zrukalo« tistega jutra, ko sem po gričih za Kopro m kupoval koze. Zgodilo se je, da sem na neko kmečko dvorišče prikolovratil od zadaj, z njiv in zagledal prizor, ki mi še zdaj navlaži oči: z ropotajočega traktorja, pripravljenega za odhod na polja, se je sklanjal kmet tam okoli sedemdesetih in k njemu se je stegovala žena približno iste starosti: ujel sem ravno njun poljub na uvele ustne. Kot da sem zagledal nekaj svetega, nekaj, kar ni za vsakdanje oči in skrbi; umaknil sem se nazaj pod pergole in se odkradel od kmetije, pol zmeden, pol čudno rodosten.

Čas ljubezni in miru, ko se duša obnavlja. Z Ireno spokojno jeva, pije, počivava to jutro. Pristavim vodo, nameljem kavo... So trenutki zatišja v življenju, ko ladja zapljuje v zavetern zaliv. Sapica kodra gladino, ribe se igrajo pod površjem, barka se počasi vrti okoli sidra, ljudje dremajo po sencah. Seveda to ne more trajati večno. A nekaj takih minut, taka ura, je sol življenja, spomin na neizrazno blaženost, ki te hrani v težkih časih.

Morda bom nekoč naslikal drevo življenja: človek in druga bitja rastejo iz njega in ob svojem času odpadejo kot zreli plodovi. Le da na tem drevesu bitja padajo h koreninam, ki jih použijejo in izoblikujejo v nova. Ni smrti, izničjenja, je le spreminjanje. Smrt je zgolj trenutek, ko se organizem neha hraniti z drugimi bitji in jim sam postane hrana.

Obdani smo z nenehnim porajanjem in umiranjem in vse skupaj je večni ples življenja. Vse se nenehno obnavlja in spreminja. Smrt kot poslednja sprememba v življenju nekega bitja je le naravni konec, ukinitve nekega stanja, v katerega se je snov začasno združila. Potem se zopet razpre,

razgradi, razpotojuje v nove združbe. Kje vse, kaj vse je ta snov, ki je trenutno združena v obliki mojega bitja, že vse bila!

Naravnost pomeni dogajanje vseh reči po svojih notranjih zakonitostih. Zlo nastane šele takrat, kadar v naravni red v svetu in sebi posežemo s svojim omejenim razumevanjem in svojimi željami. Takrat se rodita nasilje in izmaličevanje. To je temelj greha: rušiti, prevračati naravni ritem svojega in sveta življenja. In svetost kot popolna brezgrešnost pomeni poistovečanje, predajanje ritmu samega sebe, narave, kozmosa. To je za besedami kot: »... naj se zgodi tvoja, ne moja volja« ali »biti božje orodje«.

Noč.

Sedim v gornji sobi, oči mi ugašajo, jaz pa se še vedno sprašujem kot kak novodobni Faust po smislu svojega, človekovega življenja. Včasih se mi zazdi vse skupaj kot nepotrebna maškerada: ovce, cingljajoče z zvonci, ta kamnita hiša, vsa ta rustikalnost, jaz sam s svojo brado, večeri in modrovnanji. Morda je moje pravo življenje skrito nekje zadaj za vso to slikanico, morda je čisto preprosto, morda sta mir in sreča drugje, v življenju, ki ni podrejeno le uresničevanju dolžnosti in vizij... Moj Bog, upam, da se temu bližam, da k temu zorim.

Verjamem v »človeka znotraj«, čutim ga, kralja Matjaža, pod še tako zbito goro, čutim ga, kamorkoli grem... Vendar še nisem našel take poti k njemu, da bi jo zlahka hodili tudi drugi. Morda taka pot sploh ne obstaja, morda mora vsakdo prehoditi svojo. Vem le to, da so taki poskusi, tu ali kjerkoli, ključnega pomena za človekov obstoj, kaj šele za resnično učlovečenje. A svet kot da gre s topo vdanostjo v grob razosebljanja: maske so vsak dan groznejše, debelejšje, okornejšje in v že prav bližnji prihodnosti se utegnemo spremeniti v robote, strojem podobna, programirana bitja na biološki pogon.

Vendar ima človek tudi neko izjemno lastnost: s svojo zavestjo lahko stopi iz sebe in se gleda od zunaj. Sebe lahko vidi kot delček v velikem organizmu Sveta, Kozmosa. To je ta *iti ven*, eks-staza. Ljudje navadno mislijo, da je ekstaza duševno stanje, ki se pollašča zgolj plešoćih črncev, nekaj, kar je nujno prepojeno z divjimi ritmi in znojem. Ne pomislijo, da so jo morda kdaj tudi sami doživeli, v zamaknjenosti planinske tišine, v zanosnem plazu besed, erotičnem doživetju, glasbi... Ekstatičnost, izstop resničnega sebe iz jaza kot navideznega sebe, vedno spremlja občutje moči, svobode, radosti. Ekstazi podobna duševna stanja sprožajo tudi alkohol in druga mamila. To je nekakšen kemični napad na jaz, ki ga ošibi, če se že docela ne raztopi. A ta snovni poseg v duševnost vpliva tudi na pojavljanje »resničnega sebe«, ki se prikaže s čudnimi grimasami in na majavih nogah. Ker pa je omamljanje najlažja in najprijetnejša pot prek jaza, si ljudje množično povzročajo take nadomestke naravne ekstaze in v tem iskanju so pokazali vso razsežnost človeške iznajdljivosti. Toda nadomestek ostane vedno le nadomestek. Če bi bili ljudje pozornejši do samih sebe, svojega življenja, sveta, če bi se znali izviti iz navlak sodobne civilizacije, bi spoznali, da je zdrava ekstatičnost na dosegu roke, da je to človekova vrojena,

naravna težnja in sposobnost – morda celo osnovno stanje, ničelno stanje kolega *bivanja*, stanje, ki pa ga ukine kakršna koli *želja*.

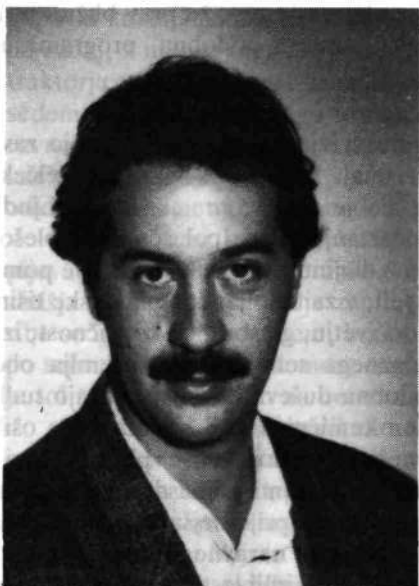
Lahko si predstavljam, kako čudno zvenijo te besede v ušesih družbe, ki je postavila na svoj oltar besede kot: hrepeneti, hoteti, postati, imeti . . . Toda ali si po teh geslih svojih poslednjih tisočletij, homo sapiens, dobro? Si srečen?

## ZNOVA

V zdaj popolni samotnosti te doline se znova začenja samodejno ponotranjanje mojega življenja. Nihanje sence vejice na sončnem zidu mi zbršne vse misli. Lačen sem tišine, negibnosti, plavanja v tihi reki sveta. To je tisto kopnenje jaza v točko, ki se utrne, metamorfoza fanta srednjih let, zaprednega v kokon skrbi in nujnosti, v preprostega žužka, čemečega na kamnu in migajočega s tipalkami . . .

Burja je razgnala oblake. Sonce sije na mizo skozi motne šipe in reže modrikaste pramene skozi dim cigare. Mačka spi zvita v klobčič; kjer jo osvetljujejo žarki, ji kožuh zlato žari. Sinice ščebetajo pred vrati. Kmalu bodo začele prositi hrano. Prvi zimski dan.

## Tri vsakdanje zgodbe



Marko  
Sosič

### DECEMBER 1959

H. je bil star trideset let, ko se je odločil, da bo odpotoval. Po stricu (maminem bratu), s katerim je do takrat živel, je podedoval nekaj denarja in sklenil, da odpotuje v Avstralijo.

Na letališču v Melbournu ga je počakal človek, ki ga je H. spoznal nekaj let poprej, čisto po naključju, v neki gostilni blizu Tržiča.

– Če hočeš v življenju kaj doseči, moraš odpotovati v Avstralijo, – mu je takrat dejal človek, ki je že nekaj let živel v bližini Melbournu. – In če